

РЕШЕНИЕ НА ИЗПЪЛНИТЕЛНИЯ КОМИТЕТ

от 23 юни 1998 година

Относно предприемана мерки по отношение на страни, които поставят проблеми при издаването на необходимите за експулсиране от шенгенска територия документи

(SCH/Com-ex (98) 18 rev.)

ИЗПЪЛНИТЕЛНИЯТ КОМИТЕТ,

като взе предвид член 132 от Конвенцията за прилагане на Споразумението от Шенген,

като взе предвид член 23 от упоменатата по-горе конвенция,

РЕШИ:

Мерките, които следва да се предприемат спрямо страните, които поставят проблеми по отношение на издаването на необходимите за експулсиране от шенгенска територия документи, следва да се приемат в съответствие с процедурата, която е предвидена в приложения към настоящото решение документ.

Остенд, 23 юни 1998 г.

Председател:
L.Tobback

Предмет: Мерки, които следва да се предприемат по отношение на страни, които поставят проблеми при издаването на необходимите за експулсиране от шенгенска територия документи

На няколко пъти (на заседанието на изпълнителния комитет на 15 декември 1997 г. във Виена, на заседанията на централната група на 14 януари 1998 г. в Брюж и на 23 февруари 1998 г. в Люксембург) Белгийското председателство е изразявало желанието си да се намерят решения на проблемите, които са свързани с реадмисията на нелегално пребиваващи чужденци.

Това се отнася по-специално за трудностите, които възникват в областта на репатрирането, поради липса на съдействие за издаването на пасавани от страна на чужди консулства в шенгенските столици. Въпреки че понастоящем на национално равнище се обмислят първоначални стъпки за намиране на решения, един съвместен подход към този проблем от страна на шенгенските държави вероятно би довел до по-ефективни решения.

Един от подходите, който Белгия одобрява, е следният: дадена шенгенска държава установява, че изпитва сериозни трудности при получаване на пасаван за репатрирането на нелегално пребиваващи чужденци. Шенгенската държава уведомява своя посланик в съответната страна и го/я инструктира да разработи мерки, които да предприеме на местно равнище заедно със свои шенгенски колеги.

Като първа стъпка шенгенските посланици биха могли да осъществят контакт с местните органи, да им сигнализират относно проблема за принудителното връщане на техни граждани в тяхната страна и да вземат мерки за прилагане на индивидуални решения според конкретния случай. Предимството да се предприемат действия на местно равнище е, че националните органи на една страна понякога са в по-добра позиция да преговарят за реадмисията на техни граждани, отколкото служителите на консулските им служби в шенгенските столици.

Подгрупата за реадмисия следва да бъде уведомена за всички предприети “действия на местно равнище”. Централната група следва да информира Изпълнителния комитет за всяко предприето действие и за резултата от това действие.

В случай, че един такъв контакт не доведе до резултат, ще бъде необходимо да се използват други средства, несъмнено от по-задължителен характер, за да се предизвика по-добро разбиране и признаване на проблема, например политика за издаване на визи. Тези мерки следва да се разглеждат в рамките на подгрупата за визите.

Всяка шенгенска държава запазва правото си да решава дали желае да използва която и да е от предложените насрещни мерки.